

Liane Moriarty

Negen volmaakte
vreemden

A.W. Bruna Uitgevers

*Voor Kati
En voor papa
Met veel liefs van mij*

*Je meent dat je de kwaal bent
Maar je bent de remedie
Je meent dat je het slot op de deur bent
Maar je bent de sleutel die het openmaakt
– Rumi*

*Net toen ik de zin van het leven ontdekte, veranderden ze die.
– George Carlin*

1

Yao

‘Ik voel me prima,’ zei de vrouw. ‘Er is niets mis met me.’

Yao vond niet dat ze er prima uitzag.

Het was zijn eerste dag als trainee-ambulanceverpleegkundige. Zijn derde oproep. Yao was niet nerveus, maar hij was superwaakzaam, omdat hij het niet kon verdragen om zelfs maar de geringste fout te maken. Als kind blèrde hij altijd ontroostbaar als hij een fout maakte, en ook nu nog kreeg hij er buikpijn van.

Er rolde een eenzame zweetdruppel over het gezicht van de vrouw, die een slakkenspoor door haar make-up trok. Yao vroeg zich af waarom vrouwen hun gezicht oranje verfden, maar dat deed er niet toe.

‘Ik voel me prima. Misschien gewoon een buikgriepje,’ zei ze met een zweem van een Oost-Europees accent.

‘Observeer alles aan je patiënt en zijn omgeving,’ had Yao’s supervisor Finn gezegd. ‘Zie jezelf als een geheim agent die op zoek is naar aanwijzingen voor de diagnose.’

Yao observeerde de te zware vrouw van middelbare leeftijd met uitgesproken donkere kringen onder haar opvallend zee-groene ogen, haar piekerige bruine haar was weggestoken in een treurig knotje in haar nek. Ze zag er bleek en klam uit, en haar ademhaling was gejaagd. Een zware roker, te oordelen naar de asbakgeur die om haar heen hing. Ze zat in een leren stoel met een hoge rugleuning achter een gigantisch bureau. Het leek erop dat ze nogal een hotemetoot was, als de omvang

van dit chique hoekkantoor en de glazen wanden die uitzicht boden op de haven enige indicatie vormden voor haar status binnen het bedrijf. Ze bevonden zich op de zeventiende verdieping en de zeilen van het Sydney Opera House waren zo dichtbij dat je de ruitvormige witte en roomkleurige tegels kon zien.

De vrouw hield haar hand op de muis. Ze scrolde door de e-mails op haar enorme computerscherm alsof de twee ambulanceverpleegkundigen die haar onderzochten slechts een onbeduidend ongemak waren, reparateurs die een stopcontact kwamen maken. Ze droeg een op maat gemaakt marineblauw mantelpakje alsof het een straf was; het jasje zat oncomfortabel strak om haar schouders.

Yao pakte de vrije hand van de vrouw en klemde een zuurstofmeter om haar vinger. Hij zag een glanzende, schilferige rode plek op haar onderarm. Aanleg voor diabetes?

Finn vroeg: 'Gebruik je medicijnen, Masha?' Hij ging op een gezellige, ongedwongen manier met patiënten om, alsof ze met een biertje in hun hand een babbeltje maakten tijdens een barbecue.

Het viel Yao op dat Finn zijn patiënten altijd bij hun naam noemde, terwijl Yao zich altijd een beetje opgelaten voelde als hij tegen ze praatte alsof ze oude vrienden waren, maar als het een betere uitwerking op de patiënten had, zou hij zijn verlegenheid wel leren overwinnen.

'Ik gebruik geen medicijnen,' zei Masha met haar ogen strak op de computer gericht. Ze klikte gedecideerd ergens op en wendde haar blik toen van het beeldscherm af, waarna ze Finn aankeek. Haar ogen leken geleend van iemand die mooi was. Yao nam aan dat het gekleurde contactlenzen waren. 'Ik ben volkomen gezond. Ik heb niet om een ambulance gevraagd.'

'Ik heb de ambulance gebeld,' zei een heel knappe jonge vrouw met hoge hakken en een strakke rok met hetzelfde ruitjespatroon als het Sydney Opera House. De rok stond haar fantastisch, maar dat was nu natuurlijk totaal niet relevant, al

maakte ze technisch gesproken wel deel uit van de omgeving die Yao geacht werd te observeren. Het meisje beet op haar pinknagel. 'Ik ben haar persoonlijk assistente. Ze... eh...' Ze dempte haar stem, alsof ze iets beschamends wilde onthullen. 'Ze zag ineens lijkleek en daarna viel ze van haar stoel.'

'Ik viel niet van mijn stoel!' snauwde Masha.

'Ze gleed er zo'n beetje vanaf,' verbeterde het meisje zichzelf.

'Ik was heel even duizelig, dat is alles,' zei Masha tegen Finn. 'En daarna ben ik meteen weer aan het werk gegaan. Zullen we het hierbij laten? Ik betaal jullie met alle plezier het volledige bedrag, nou ja, tarief, of hoe jullie je diensten ook in rekening brengen. Ik heb natuurlijk een ziektekostenverzekering. Ik heb hier nu alleen geen tijd voor.' Ze richtte haar aandacht weer op haar assistente. 'Heb ik om elf uur geen afspraak met Ryan?'

'Ik bel hem wel af.'

'Hoor ik daar mijn naam?' zei een man in de deuropening. 'Wat is er aan de hand?' Een kerel in een te strak paars overhemd liep met veel poeha naar binnen. Hij had een stapeltje dossiermappen in zijn hand en sprak met een bekakt Brits accent, alsof hij lid was van het koninklijk huis.

'Niks,' zei Masha. 'Ga zitten.'

'Masha is op dit moment duidelijk niet beschikbaar!' zei de arme assistente.

Yao had medelijden met haar. Hij hield er niet van als er luchthartig met gezondheidszaken werd omgesprongen en vond dat zijn vak meer respect verdiende. Hij had ook een sterke afkeer van bekakt pratende kerels met stekeltjeshaar in paarse overhemden die een maat te klein waren omdat ze hun opgepompte borstspieren wilden showen.

'Nee, nee, ga maar gewoon zitten, Ryan! Dit duurt niet lang. Ik voel me prima.' Masha wenkte hem ongeduldig.

'Mag ik je bloeddruk even opmeten, eh, Masha?' vroeg Yao, die dapper haar naam mompelde terwijl hij de band om haar bovenarm bond.

'Laten we eerst dat jasje maar eens uittrekken.' Finn klonk

geamuseerd. ‘Je bent een drukbezette dame, Masha.’

‘Ik moet deze eigenlijk echt even door haar laten ondertekenen,’ zei de jonge kerel zachtjes tegen de assistente.

Yao dacht: ik moet eigenlijk echt even de vitale functies van je bazin controleren, lul.

Finn hielp Masha uit haar jasje en legde het hoffelijk over de stoel.

‘Laat die documenten eens zien, Ryan.’ Masha fatsoeneerde de knopen van haar roomkleurige zijden blouse.

‘Ik hoef alleen je handtekening op de bovenste twee pagina’s.’ De kerel hield een map omhoog.

‘Dit meen je niet.’ De assistente stak ongelovig haar handen in de lucht.

‘Je moet een ander keertje terugkomen, man,’ zei Finn met een onmiskenbaar scherp randje om zijn barbecuestem.

De kerel deed een stap naar achteren, maar Masha knipte met haar vingers en hij sprong onmiddellijk weer naar voren om haar de map te geven. Hij was blijkbaar banger voor Masha dan voor Finn, en dat zei heel wat, want Finn was een grote, sterke vent.

‘Dit duurt hooguit veertien seconden,’ zei ze tegen Finn. Ze brabbelde een beetje bij het woord ‘seconden’, waardoor dat klonk als ‘sjeconden’.

Met de bloeddrukmeter nog in zijn hand maakte Yao oogcontact met Finn.

Masha’s hoofd viel opzij, alsof ze net was ingedommeld. De dossiermap gleed uit haar vingers.

‘Masha?’ Finn sprak op luide, commanderende toon.

Masha zakte voorover met haar armen opzij, als een marionet.

‘Zo, ja!’ gilte de assistente voldaan. ‘Zo ging het precies!’

‘Jezus!’ De kerel met het parse overhemd liep achteruit. ‘Jé-zus. Sorry! Ik zal maar...’

‘Oké, Masha, we leggen je op de grond,’ zei Finn.

Finn tilde haar op bij haar oksels en Yao pakte kreunend van

inspanning haar benen. Ze was een heel lange vrouw, besefte Yao, veel langer dan hij. Minstens één meter tachtig en een dood gewicht. Samen legden Finn en hij haar op haar zij op het grijze tapijt. Finn vouwde haar jasje tot een kussen en legde het onder haar hoofd.

Masha's linkerarm stak stijf en zombieachtig boven haar hoofd uit. Haar handen balden zich tot spastische vuisten. Ze bleef hortend en stotend ademen terwijl haar lichaam steeds andere houdingen aannam.

Ze had een epileptische aanval.

Epileptische aanvallen waren verontrustend om te zien, maar Yao wist dat je gewoon moest wachten tot ze voorbij waren. Er zat niets om Masha's nek dat Yao kon losmaken. Hij speurde de ruimte om haar heen af en zag dat ze nergens haar hoofd aan kon stoten.

'Gebeurde dit eerder vandaag ook?' Finn keek op naar de assistente.

'Née. Nee, toen viel ze zo'n beetje flauw.' De assistente keek met grote ogen vol ontstelde fascinatie toe. 'Heeft ze wel vaker een epileptische aanval?' vroeg Finn.

'Volgens mij niet. Ik weet het niet.' Terwijl ze het zei, schuifde de assistente terug naar de deur van het kantoor, waar zich nu een groepje andere zakelijke types had verzameld. Een van hen hield een mobiele telefoon omhoog en filmde, alsof de epileptische aanval van hun bazin een popconcert was.

'Begin met hartmassage.' Finns ogen waren zo hard en glad als stenen.

Gedurende één moment – niet langer dan een seconde, maar toch, een moment – deed Yao niets, omdat zijn brein worstelde om te verwerken wat er zojuist was gebeurd. Hij zou zich dat ogenblik van versteend onbegrip eeuwig herinneren. Hij wist dat een hartstilstand gepaard kon gaan met de symptomen van een epileptische aanval, maar toch had hij het niet opgemerkt, omdat zijn hersenen, onterecht, zo volkomen overtuigd waren van één realiteit: deze patiënt heeft een epileptische aanval.

Als Finn er niet geweest was, was Yao misschien wel op zijn hurken blijven zitten toekijken hoe de vrouw een hartstilstand kreeg, zónder iets te doen, als een piloot die een vliegtuig laat neerstorten omdat hij te veel op zijn gebrekkige instrumenten vertrouwt. Yao's beste instrument was zijn brein, en vandaag was het gebrekkig.

Ze gaven haar twee keer een schok, maar waren niet in staat een regelmatig hartritme op gang te brengen. Masha Dmitrichenko had een volledige hartstilstand toen ze haar uit het hoekkantoor droegen, waar ze nooit meer terug zou keren.

2

Tien jaar later

Frances

Op een hete, wolkeloze dag in januari reed Frances Welty, de ooit zo succesvolle schrijfster van liefdesromans, in haar een-tje door het met struikgewas begroeide bushland, zes uur ten noordwesten van haar huis in Sydney.

Het zwarte snelweglint rolde zich hypnotiserend voor haar uit terwijl de ventilatieopeningen van de airco op volle kracht ijskoude wind in haar gezicht bliezen. De lucht was een reus-achtige diepblauwe koepel die haar kleine, eenzame auto omringde. Er was veel te véél lucht naar haar smaak.

Ze glimlachte omdat ze zichzelf deed denken aan zo'n knor-rige reviewer op TripAdvisor: *Dus ik belde de receptie en vroeg om een laaghangendere, bewolktere, prettigere lucht. Een vrouw met een sterk buitenlands accent zei dat er geen andere luchten beschikbaar waren! En ze deed nog heel onbeschoft ook! DIT NOOIT MEER. GOOI JE GELD NIET WEG.*

Het kwam bij Frances op dat ze misschien wel bezig was haar verstand te verliezen.

Nee, niet waar. Ze voelde zich prima. Bij haar volle verstand. Echt, eerlijk waar.

Ze klemde haar handen om het stuur, knipperde met droge ogen achter haar zonnebril en gaapte zo uitgebreid dat haar kaken klikten.

‘Au,’ zei ze, ook al deed het geen pijn.

Ze zuchtte en keek uit het raampje, op zoek naar iets wat de eentonigheid van het landschap doorbrak. Wat moest het daar buiten hard en meedogenloos zijn. Ze zag het zo voor zich: het gegons van vleesvliegen, het treurige gekras van kraaien en dat verzengende, withete licht. Weids, bruin land, zeg dat wel.

Kom op. Geef me een koe, een gewas, een schuurtje. Ik zie, ik zie wat jij niet ziet en het begint met de letter...

N. Niks.

Ze verschoof op haar stoel en haar onderrug beloonde haar met een zo scherpe, indringende pijnscheut dat de tranen haar in de ogen sprongen.

‘Jezusmina,’ zei ze mistroostig.

De rugpijn was twee weken geleden begonnen, op de dag dat ze eindelijk had geaccepteerd dat Paul Drabble verdwenen was. Ze had het nummer van de politie ingetoetst en geprobeerd te bedenken hoe ze Paul moest noemen – haar partner, vriendje, minnaar, haar ‘bijzondere vriend?’ – toen ze de eerste steek voelde. Het was het duidelijkste voorbeeld van psychosomatische pijn ooit, maar de wetenschap dat het psychosomatisch was, maakte het niet minder pijnlijk.

Het was raar om elke avond in de spiegel te kijken en te zien dat haar onderrug er nog steeds even zacht, wit en enigszins mollig uitzag als altijd. Ze verwachtte iets vreselijks te zien, zoals een knoestige massa boomwortels.

Ze keek op haar dashboard hoe laat het was: 14.57 uur. De afslag kon elk moment komen. Ze had tegen de reserveringsmensen van Tranquillum House gezegd dat ze er tussen halfvier en vier zou zijn en ze had geen onvoorziene tussenstops gemaakt.

Tranquillum House was een ‘boetiekresort voor gezondheid en wellness’. Haar vriendin Ellen had het haar aangeraden. ‘Je moet herstellen,’ had ze vorige week bij de lunch tegen Frances gezegd na hun derde cocktail (een uitstekende *bellini* met witte perzik). ‘Je ziet er niet uit.’

Ellen had drie jaar geleden een ‘zuiverende kuur’ gedaan bij

Tranquillum House, toen ook zij ‘opgebrand’ en ‘ingestort’ en ‘niet in vorm’ en... ‘Jaja, ik snap het,’ had Frances gezegd.

‘Het is er nogal... apart,’ had Ellen tegen Frances gezegd. ‘Hun benadering is nogal onconventioneel. Het verandert je leven.’

‘Hoe is je leven dan veranderd?’ had Frances in alle redelijkheid gevraagd, maar op die vraag had ze nooit een duidelijk antwoord gekregen. Uiteindelijk leek het allemaal neer te komen op Ellens oogwit, dat echt heel wit was geworden, nee echt, bizar wit! En ze was ook nog drie kilo kwijtgeraakt! Hoewel het in Tranquillum House niet om afvallen draaide; Ellen maakte er een heel punt van om dat duidelijk te maken. Het ging allemaal om wellness, maar hé, welke vrouw zou klagen dat ze drie kilo kwijt was? Ellen in elk geval niet. En Frances ook niet.

Frances was naar huis gegaan en had op hun website gekeken. Ze was nooit zo’n voorstander geweest van zelfopoffering, was nooit op dieet geweest en zei zelden nee als ze zin had om ja te zeggen of ja als ze zin had om nee te zeggen. Volgens haar moeder was Frances’ eerste, gretige woordje ‘meer’ geweest. Ze wilde altijd meer.

Maar de foto’s van Tranquillum House hadden haar vervuld van een vreemde, onverwachte hunkering. Ze hadden allemaal een gouden glans, ze waren allemaal bij zonsopkomst of zonsopgang genomen, of anders was er een filter gebruikt om ze er zo uit te laten zien. Aantrekkelijke mensen van middelbare leeftijd namen krijgershoudingen aan in een tuin met witte rozen naast een prachtig landhuis. Er zat een stel in een van de ‘natuurlijke warmwaterbronnen’ die het landgoed omringden. Ze hadden hun ogen dicht, hielden hun hoofd achterover en glimlachten extatisch terwijl het water om hen heen borrelde. Op een andere foto stond een vrouw die genoot van een *hot stone*-massage op een ligstoel naast een aquamarijnblauw zwembad. Frances had zich voorgesteld hoe die verwarmde stenen verrukkelijk symmetrisch op haar eigen ruggengraat zou worden gelegd en hoe hun magische warmte haar pijn zou laten wegsmelten.

Terwijl ze over warmwaterbronnen en lichte yoga droomde, was er een urgente boodschap over haar scherm geflitst: *Slechts één plek over voor de exclusieve tiendaagse Totale Transformatie-retraite voor lichaam en geest!*

Ze had zich er belachelijk competitief door gevoeld en op RESERVEER NU geklikt, al geloofde ze niet écht dat er maar één plek over was. Toch typte ze haar creditcardgegevens verdomd snel in, voor het geval dat.

Blijkbaar zou ze binnen een luttele tien dagen ‘getransformeerd’ worden zoals ze ‘nooit voor mogelijk had gehouden’. Er werd aan vasten, meditatie, yoga en creatieve oefeningen voor ‘emotionele uitingen’ gedaan. Alcohol, suiker, cafeïne, gluten en zuivel waren uit den boze, maar aangezien ze net een proeverijmenu in het Four Seasons had gehad, zat ze vol met alcohol, suiker, cafeïne, gluten en zuivel, en ze kon er niet zo mee zitten om die te laten staan. Maaltijden zouden worden ‘gepersonaliseerd’ aan de hand van haar ‘unieke behoeften’.

Voordat haar reservering werd geaccepteerd, moest ze een heel lange, nogal diepgaande onlinevragenlijst invullen over haar relatiestatus, haar dieet, haar medische geschiedenis, haar alcoholconsumptie in de afgelopen week enzovoort. Ze loog zich er opgewekt doorheen. Het ging ze gewoon niks aan. Ze moest zelfs een foto uploaden die in de afgelopen twee weken was gemaakt. Ze stuurde er een van haarzelf tijdens haar lunch met Ellen in het Four Seasons, terwijl ze een bellini omhooghield.

Ze moest hokjes aankruisen om aan te geven wat ze tijdens haar tien dagen hoopte te bereiken: alles van ‘intensieve relatiecounseling’ tot ‘beduidend gewichtsverlies’. Frances kruiste alleen de hokjes aan die leuk klonken, zoals ‘spirituele voeding’.

Zoals zoveel dingen in het leven, had het op dat moment een uitstekend idee geleken.

De reviews op TripAdvisor voor Tranquillum House, waar ze pas naar had gekeken nádat ze haar niet-restitueerbare aanbetaling had gedaan, waren opvallend uiteenlopend geweest. Het

was ofwel de beste, ongelukkigste ervaring die mensen ooit hadden gehad, ze wilden het liefst meer dan vijf sterren geven, ze waren lyrisch over het eten, de warmwaterbronnen en het personeel, ofwel de ergste ervaring van hun leven, en dan werd er gesproken over juridische procedures, posttraumatische stress en ijzingwekkende waarschuwingen als 'betreden op eigen risico'.

Frances keek weer op haar dashboard, in de hoop dat ze zou zien hoe de klok naar drie uur sprong.

Hou op. Focus. Ogen op de weg, Frances. Jij hebt de verantwoordelijkheid over deze auto.

Er schoot iets door haar blikveld en ze kromp ineem, klaar voor de gigantische klap van een kangoeroe die haar voorruit zou versplinteren.

Het was niets. Die denkbeeldige botsingen met wilde dieren zaten allemaal tussen haar oren. Als het gebeurde, gebeurde het. Ze zou waarschijnlijk niet eens tijd hebben om te reageren.

Ze herinnerde zich een roadtrip van lang geleden met een vriendje.

Ze waren op een stervende emoe gestuit die midden op de snelweg door een auto was geraakt. Frances was als een passief prinsesje op de passagiersstoel blijven zitten, terwijl haar vriendje was uitgestapt en de arme emoe met een steen had gedood. Eén scherpe klap op zijn kop. Toen hij weer op de bestuurdersstoel was gaan zitten, was hij bezweet en blij geweest, een stadsjongen die opgetogen was door zijn eigen humane, praktische aanpak. Frances had hem die bezwete blijheid nooit echt vergeven. Hij had het léúk gevonden om die emoe te doden.

Frances wist niet of ze een stervend dier zou kunnen doden, zelfs niet nu ze tweeënvijftig was, financieel onafhankelijk en te oud om een prinsesje te zijn.

'Je zou die emoe kunnen doden,' zei ze hardop. 'Echt wel.'

Jeetje. Ineens schoot haar te binnen dat dat vriendje dood was. Wacht even, was dat zo? Ja, absoluut dood. Ze had het een paar jaar geleden in het roddelcircuit gehoord.

Complicaties na een longontsteking, schijnbaar. Gary had altijd vreselijk last gehad van verkoudheid. Frances had daar nooit bijster meelevend op gereageerd.

Precies op dat moment droop haar neus als een kraan. Perfecte timing. Ze hield het stuur met één hand vast en veegde haar neus af met de rug van haar andere hand. Walgelijk. Waarschijnlijk liet Gary uit wraak haar neus druipen vanuit het hiernamaals. Gelijk had hij. Ze hadden ooit roadtrips gemaakt en elkaar de liefde verklaard, en nu nam ze niet eens de moeite zich te herinneren dat hij dood was.

Ze bood Gary haar excuses aan, hoewel hij, als hij echt toegang had tot haar gedachten, wel moest weten dat zij daar niks aan kon doen; als hij deze leeftijd zou hebben bereikt, had hij wel geweten hoe buitengewoon vaag en vergeetachtig je dan werd. Niet altijd. Maar soms.

Soms ben ik juist heel bij de tijd, Gary.

Ze snuifte weer. Het leek wel of ze deze werkelijk afschuwelijke verkoudheid nog langer had dan die rugpijn. Had ze ook niet lopen snotteren op de dag dat ze haar manuscript inleverde? Drie weken geleden. Haar negentiende roman. Ze had nog steeds niet gehoord wat haar uitgever ervan vond. Vroeger, eind jaren negentig, in haar 'hoogtijdagen', zou haar redacteur haar binnen twee dagen na inlevering champagne en bloemen hebben gestuurd, samen met een handgeschreven briefje. *Weer een meesterwerk!*

Ze begreep dat haar hoogtijdagen voorbij waren, maar ze presteerde nog steeds gestaag op redelijk niveau. Een enthousiast mailtje zou leuk zijn. Of gewoon een vriendelijk berichtje. Zelfs een kort zinnetje – *Sorry, ik ben er nog niet aan toe gekomen, maar ik kan niet wachten!* – zou wel zo beleefd zijn.

Een angst die ze niet onder ogen wilde zien, probeerde zich uit haar onderbewuste naar boven te wurmen. Nee. Nee. Absoluut niet.

Ze klemde het stuur vast en probeerde rustig te ademen. Ze had pillen tegen griep en verkoudheid achterovergeslagen om

haar neus open te houden, en de pseudo-efedrine bezorgde haar hartkloppingen, alsof er iets geweldigs of iets vreselijks te gebeuren stond. Het deed haar denken aan het gevoel dat ze had toen ze naar het altaar liep op haar beide trouwdagen.

Ze was waarschijnlijk verslaafd aan die pillen tegen griep en verkoudheid. Ze raakte snel verslaafd. Mannen. Eten. Wijn. Eigenlijk had ze nu ook zin in een glas wijn, en de zon stond nog hoog aan de hemel. Ze had de laatste tijd misschien niet excessief gedronken, maar zeker wel enthousiaster dan gewoonlijk. Ze bevond zich op het gladde vlak waarop ze omlaagsuisde richting drugs en alcohol! Het was opwindend om te weten dat ze nog steeds aanmerkelijk kon veranderen. Thuis stond er een halflege fles pinot noir schaamteloos op haar bureau, waar iedereen (alleen de schoonmaakster) hem kon zien. Ze leek verdorie Ernest Hemingway wel. Had die niet ook een slechte rug? Ze hadden zoveel gemeen.

Behalve dan dat Frances een zwak had voor bijvoeglijke naamwoorden en bijwoorden. Die strooide ze blijkbaar als sierkussens rond in haar romans. Wat was ook alweer dat citaat van Mark Twain dat Sol altijd mompelde tijdens het lezen van haar manuscripten, precies zo hard dat ze het kon horen? 'Als je een bijvoeglijk naamwoord tegenkomt, draai het dan de nek om.'

Sol was een echte man, die niet van bijvoeglijke naamwoorden en sierkussens hield. Ze zag voor zich hoe Sol in bed boven op haar lag en komisch vloekend het zoveelste kussen achter haar hoofd vandaan haalde en het door de kamer smeed terwijl zij giechelde. Ze schudde haar hoofd, alsof ze de herinnering van zich af wilde schudden. Dierbare seksuele herinneringen voelden alsof haar eerste man een punt kreeg.

Als alles goed was in Frances' leven, wenste ze haar beide ex-mannen niets dan geluk en uitmuntende erectiefuncties toe. Maar nu wenste ze dat er sprinkhanenplagen op hun zilvergrijze hoofden neerdaalden.

Ze zoog op het kleine, geniepige papiersneetje in het topje

van haar rechterduim. Af en toe brandde het om haar eraan te herinneren dat het weliswaar de minste van haar kwalen was, maar dat het toch haar dag kon verpesten.

Haar auto zwenkte naar de hobbelige kant van de weg, waardoor haar duim uit haar mond schoot en tegen het stuur stootte. 'Jeminee.'

Ze had nogal korte benen, dus moest ze de bestuurdersstoel dicht naar het stuur schuiven. Henry zei altijd dat het eruitzag alsof ze een botsautootje bestuurde. Hij zei dat het schattig was. Maar na een jaar of vijf vond hij het niet meer zo schattig en vloekte hij telkens wanneer hij in de auto stapte en de stoel naar achteren moest schuiven.

Ze vond het ook een jaar of vijf charmant dat hij praatte in zijn slaap.

Focus!

Het platteland zoefde voorbij. Eindelijk een bordje: WELKOM IN JARRIBONG. WE ZIJN ER TROTS OP DAT WE EEN KEURIG STADJE ZIJN.

Ze minderde vaart tot de maximumsnelheid van vijftig, wat bijna absurd langzaam leek.

Haar hoofd bewoog van links naar rechts terwijl ze het stadje bekeek. Een Chinees restaurant met een verschoten rood met gouden draak op de deur. Een pompstation dat zo te zien gesloten was. Een postkantoor van rode baksteen. Een drive-inslijterij die zo te zien geopend was. Een politiebureau dat volkomen overbodig leek. Geen mens te bekennen. Het mocht dan keurig zijn, maar het voelde postapocalyptisch aan. Ze dacht aan haar laatste manuscript. Dat speelde zich af in een klein stadje. Dít was de grimmige, troosteloze realiteit van kleine stadjes! Niet het charmante dorp dat zij gecreëerd had, genesteld in de bergen, met een warm, bruisend café waar het naar kaneel rook en, het alleropmerkelijkst, een boekwinkel die winstgevend was. De recensenten zouden het terecht sentimenteel noemen, maar het zou waarschijnlijk toch niet gerecenseerd worden, en trouwens, ze las haar recensies nooit.

Dus dat was dat, arm oud Jarribong. Vaarwel, keurig triest stadje.

Ze trapte het gaspedaal in en zag dat haar snelheid weer opliep naar honderd. Volgens de website was de afslag twintig minuten na Jarribong.

Er kwam een bord aan. Ze kneep haar ogen tot spleetjes en boog zich over het stuur om het te kunnen lezen: TRANQUILLUM HOUSE VOLGENDE AFSLAG LINKS.

Haar hart maakte een sprongetje. Het was haar gelukt. Ze had zes uur gereden zonder gek te worden. Daarna zonk de moed haar in de schoenen, want nu zou ze dit moeten doorzetten.

‘Over één kilometer links afslaan,’ beval haar navigator.

‘Ik wil niet over één kilometer links afslaan,’ zei Frances treurig.

Ze had hier niet eens moeten zijn, in dit seizoen en op dit halfrond. Ze had met haar ‘bijzondere vriend’ Paul Drabble in Santa Barbara moeten zijn, met de Californische winterzon warm op hun gezicht als ze wijnmakerijen, restaurants en musea bezochten. Ze had lange, trage middagen bezig moeten zijn om Pauls zoon van twaalf, Ari, te leren kennen en zijn droge giecheltje te horen als hij haar een of andere gewelddadige PlayStation-game waar hij dol op was leerde spelen. Daar hadden Frances’ vriendinnen met kinderen spottend om gelachen, maar ze had zich erop verheugd om die game te leren spelen; de verhaallijnen klonken echt behoorlijk leuk en complex.

Er kwam een beeld bij haar op van het ernstige, jonge gezicht van die rechercheur. Hij had nog sproeten uit zijn jeugd en hij schreef alles wat ze zei met een krasserige blauwe balpen op in een moeizaam handschrift. Zijn spelling was belabberd. Hij spelde ‘vermist’ met een d. Hij kon haar niet in de ogen kijken.

Een plotselinge golf van intense hitte omhulde haar lijf bij de herinnering.

Vernedering?

Waarschijnlijk.

Het duizelde haar. Ze huiverde en bibberde. Haar handen op het stuur werden op slag glibberig.

Zet de auto aan de kant, zei ze tegen zichzelf. Je moet nu de auto aan de kant zetten.

Ze gaf richting aan, al reed er niemand achter haar, en kwam langs de kant van de weg tot stilstand. Ze had de tegenwoordigheid van geest om haar alarmlichten aan te zetten. Het zweet droop over haar gezicht. Binnen een paar tellen was haar overhemdblouse doorweekt. Ze trok aan de stof en veegde slierten nat haar van haar voorhoofd. Door een koude rilling huiverde ze.

Ze niesde, en door het niezen verkrampte haar rug. De pijn nam zulke enorme vormen aan dat ze begon te lachen terwijl de tranen over haar wangen stroomden. O, ja, ze was tóch gek aan het worden. Absoluut.

Ze werd overspoeld door een grote golf van ongerichte, primitieve woede. Ze ramde steeds opnieuw met haar vuisten op de claxon, deed haar ogen dicht, gooide haar hoofd achterover en schreeuwde tegelijk met de claxon, omdat ze verkouden was en rugpijn had en haar hart verdomme gebroken was en...

‘Hé!’

Ze deed haar ogen open en schoot omhoog op haar stoel. Er bukte een man naast het portier, die hard op het glas roffelde. Ze zag een auto, die blijkbaar van hem was, aan de overkant van de weg staan, ook met de alarmlichten aan.

‘Alles oké?’ schreeuwde hij. ‘Hebt u hulp nodig?’

Godallemachtig. Dit had een wanhopig privémomentje moeten zijn. Wat ontzettend gênant. Ze drukte op het knopje om het raampje omlaag te doen.

Er gluurde een heel grote, onaangename, onverzorgde, ongeschoren man naar binnen. Hij droeg een T-shirt met het verschoten embleem van een of andere oude band over een fiere, stevige bierbuik en boven een afzakkende blauwe spijkerbroek. Hij was waarschijnlijk zo’n seriemoordenaar uit de outback. Al was dit technisch gesproken niet de outback. Hij was hier

waarschijnlijk op vakantie vanuit de outback.

‘Autopech?’ vroeg hij.

‘Nee,’ zei Frances. Ze ging rechterop zitten en probeerde te glimlachen. Ze streek met haar hand door haar vochtige haar.

‘Dank u. Het gaat prima. De auto doet het prima. Alles is prima.’

‘Bent u z*í*ék?’ Hij keek haar met enige walging aan.

‘Nee,’ zei Frances weer. ‘Niet echt. Gewoon een fikse kou gevat.’

‘Misschien hebt u wel echt griep. U ziet er écht ziek uit,’ zei de man. Hij fronste en zijn ogen gleden naar de achterkant van haar auto. ‘En u schreeuwde en toeterde alsof u... in de problemen zat.’

‘Ja,’ zei Frances. ‘Nou ja, ik dacht dat ik alleen was in the middle of nowhere. Ik had gewoon... een rotmoment.’ Ze probeerde de wrok uit haar stem te weren. Hij was een fatsoenlijke burger die gedaan had wat juist was. Hij had gedaan wat iedereen zou doen.

‘Bedankt dat u gestopt bent, maar het gaat prima met me,’ zei ze vriendelijk met haar liefste, meest verzoenende glimlach. Je moest grote, vreemde mannen in the middle of nowhere te vriend houden.

‘Goed dan.’ De man ging kreunend rechtop staan en zette zijn handen op zijn bovenbenen om zichzelf verder omhoog te duwen, maar toen roffelde hij met zijn knokkels op het dak van de auto en boog zich weer voorover, opeens resoluut: ik ben een man, ik weet hoe dingen gaan. ‘Hoor eens, bent u niet te ziek om te rijden? Want als u niet veilig kunt rijden, als u een gevaar bent voor andere weggebruikers, dan kan ik u niet met een schoon geweten...’

Frances ging rechtop zitten. Jezusmina. ‘Ik had gewoon een opvlieger,’ snauwde ze.

De man trok wit weg. ‘O!’ Hij bekeek haar eens goed. Wachte even. ‘Ik dacht altijd dat het opvlieging was,’ zei hij.

‘Ik geloof dat het allebei kan,’ zei Frances. Dit was haar derde. Ze had er heel veel over gelezen, erover gesproken met alle

vrouwen van boven de vijfenveertig die ze kende, en een extra lang consult bij haar huisarts gehad, waar ze huilend had gezegd: ‘Maar niemand heeft me verteld dat het zo zou zijn!’ Voorlopig werd ze in de gaten gehouden. Ze slikte supplementen en deed rustig aan met alcohol en pittig eten. Haha.

‘Dus u voelt zich goed,’ zei de man. Hij speurde de snelweg af alsof hij hulp zocht.

‘Het gaat echt helemaal prima met me,’ zei Frances. Er schoot een vriendelijk krampje in haar rug en ze probeerde niet ineens te krimpen.

‘Ik had me niet gerealiseerd dat opvliegingen – opvliegers – zo...’

‘Dramatisch zijn? Nou, dat geldt ook niet voor iedereen. Alleen voor een paar geluksvogels.’

‘Bestaat er geen... hoe heet het? Hormoonkuur?’

Jezus christus.

‘Kunt u me iets voorschrijven?’ vroeg Frances monter.

De man deed een stapje achteruit en stak zijn handen op ter overgave. ‘Sorry. Ik dacht gewoon, volgens mij kreeg mijn vrouw... Hoe dan ook, het gaat me niets aan. Als alles goed is, ga ik er maar weer vandoor.’

‘Mooi,’ zei Frances. ‘Bedankt dat u gestopt bent.’

‘Geen probleem.’

Hij stak zijn hand op, wilde nog iets zeggen, bedacht zich blijkbaar en liep terug naar zijn auto. Er zaten zweetplekken achter op zijn T-shirt. Een dijk van een kerel. Gelukkig had hij besloten dat ze het niet waard was om verkracht en vermoord te worden. Hij had waarschijnlijk liever iets minder zweterige slachtoffers.

Ze keek hoe hij zijn auto startte en de snelweg op reed. Hij tikte even zijn voorhoofd aan toen hij wegreed.

Ze wachtte tot zijn auto een piepklein vlekje in haar achteruitkijkspiegel was en reikte opzij naar het setje extra kleding dat op de passagiersstoel had liggen wachten tot precies deze situatie zich voordeed.

‘Overgang?’ had haar tachtigjarige moeder vaag gezegd door de telefoon aan de andere kant van de wereld, waar ze nu zalig in Zuid-Frankrijk woonde. ‘O, volgens mij had ik daar weinig last van, lieverd. Het was allemaal in een weekend achter de rug, als ik het me goed herinner. Ik weet zeker dat het bij jou ook zo gaat. Ik heb nooit van die opvliegers gehad. Eerlijk gezegd denk ik dat het een mythe is.’

Hmmpf, dacht Frances terwijl ze haar mythische zweet met een handdoek afveegde. Ze overwoog een foto van haar tomatrode gezicht naar haar groep schoolvriendinnen te appen, van wie ze sommigen sinds de kleuterschool kende. Als ze nu samen uit eten gingen, bespraken ze de overgangssymptomen met dezelfde gretige afschuw als waarmee ze vroeger over hun eerste ongesteldheid praatten. Niemand had zulke idioot hevige opvliegers als Frances, dus ze had ze voor de hele groep. Zoals alles in het leven werden hun reacties op de overgang gekenmerkt door hun persoonlijkheid: Di zei dat ze voortdurend in boze toestand was, en als haar gynaecoloog niet heel gauw zou instemmen met een hysterectomie, zou ze die kleine fucker in zijn kraag grijpen en hem tegen de muur beuken, Monica omarmde de ‘prachtige intensiteit’ van haar emoties en Natalie vroeg zich angstig af of het bijdroeg aan haar angsten. Ze waren het er allemaal over eens dat het echt typisch hun vriendin Gillian was om dood te gaan zodat ze onder de overgang uit kon komen, en daarna huilden ze in hun prosecco.

Nee, ze zou haar schoolvriendinnen niet appen, want ze herinnerde zich ineens hoe ze tijdens hun laatste etentje had opgekeken van de menukaart en hen blikken had zien wisselen die onmiskenbaar ‘Arme Frances’ betekenden. Ze kon geen medelijden verdragen. Dit groepje degelijk getrouwde vriendinnen moest haar benijden, of ze hadden in elk geval al die jaren net gedaan alsof ze haar benijdden, maar kinderloos en single zijn als je in de dertig was, bleek heel iets anders te zijn dan kinderloos en single zijn als je in de vijftig was. Niet meer aantrekkelijk. Nu eerder tragisch.

Ik ben slechts tijdelijk tragisch, zei ze bij zichzelf terwijl ze een schone blouse aantrok die veel décolleté toonde. Ze gooide de bezwete overhemdblouse op de achterbank, startte de motor weer, keek over haar schouder en stuurde de auto de snelweg op. Tijdelijk Tragisch. Het kon zo de naam van een bandje zijn.

Er kwam weer een bord. Ze tuurde ernaar. TRANQUILLUM HOUSE, stond erop.

‘Links afslaan,’ zei de navigator.

‘Ja, weet ik, ik zie het.’

Ze zag haar eigen ogen in het achteruitkijkspiegeltje en probeerde zichzelf een wrange ‘wat is het leven toch interessant!’-blik toe te werpen.

Frances had altijd plezier beleefd aan het idee van parallelle universums waarin meerdere versies van haarzelf verschillende levens uitprobeerden – één waarin ze president-directeur was in plaats van schrijfster, één waarin ze de moeder van twee of vier of zes kinderen was in plaats van geen, één waarin ze niet van Sol gescheiden was en één waarin ze niet van Henry gescheiden was – maar ze was grotendeels tevreden geweest, of accepteerde in elk geval het universum waarin ze zich werkelijk bevond... behalve nu, want op dit moment voelde het alsof de kwantummechanica een rampzalige vergissing had begaan. Ze was van universum gewisseld. Ze zou high van lust en liefde in Amerika moeten zitten, niet overmand door pijn en verdriet in Australië. Het was gewoon verkeerd. Onaanvaardbaar.

En toch was ze hier. Er viel niets aan te doen, ze kon nergens anders heen.

‘Verdomme,’ zei ze, en ze sloeg links af.